

## Arrest

nr. 293 128 van 23 augustus 2023  
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK  
Langestraat 46 / 1  
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 12 mei 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 3 april 2023 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 23 juni 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 4 juli 2023.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 26 augustus 2022 een visumaanvraag in om haar echtgenoot in België te vervoegen.

1.2. Deze aanvraag wordt op 3 april 2023 geweigerd. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

*“De betrokkene kan geen beroep doen op de bepalingen betreffende de gezinshereniging in art. 10, §1, al. 1, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).*

Overwegende dat een aanvraag werd ingediend voor F. A. N. °[...]1995, van Eritrese nationaliteit, teneinde haar vermoedelijke echtgenoot T. R. T. °[...]1992, van Eritrese nationaliteit, in België te vervoegen.

Overwegende dat ter staving van de huwelijksband een niet-gelegaliseerde huwelijksakte werd voorgelegd, afgeleverd door de Eritrese Orthodoxe Kerk voor een religieus huwelijk dat plaatsvond op 05/03/2016.

Overwegende dat voor dit dossier zowel de aanvraagster door de Belgische ambassade te Kampala, alsook de gezinshereniger door de politie in België werden verhoord.

Overwegende dat de administratie de volgende opvallende elementen in het administratieve dossier opmerkt:

- Volgens de aanvraagster zagen de betrokkenen elkaar voor het eerst in 2015 in Soedan. Ze trouwden vervolgens op religieuze wijze in een kerk in Khartoem op 05/03/2016.
- Ze woonden daarna slechts 3 maanden samen, toen meneer in juni 2016 vertrok uit Soedan. Dit is bovendien ook de laatste keer dat ze elkaar zagen, hetgeen al meer dan 6 jaar geleden is.
- Wat betreft de reden waarom meneer initieel vluchtte uit Eritrea, zegt mevrouw niet te weten waarom hij vertrok. Wat betreft het huwelijk, verklaart mevrouw dat er een feest was met ongeveer 150 personen, maar dat ze de foto's van het huwelijk is kwijtgespeeld.

In het licht van deze elementen besliste de administratie op 27/01/2023 om het advies van de Procureur des Konings te vragen met betrekking tot de geldigheid van dit in het buitenland voltrokken huwelijk. Deze adviesvraag kadert eveneens in het geheel van een toevloed aan Eritrese visumaanvragers, waarbij in het verleden meermaals is gebleken dat echtgenoten spoorloos verdwenen na goedkeuring van hun visum, om vervolgens soms op te duiken in een ander Europees land onder een andere naam. Er zouden vermoedens zijn in de richting van een heus frauduleus netwerk, al dan niet met medeweten van de echtgenoot/echtgenote in België.

Overwegende dat de administratie van het parket van de procureur des Konings te Brugge een advies d.d. 29/03/2023 mocht ontvangen, waarin de procureur des Konings stelt dat zijn ambt meent te kunnen afleiden dat het huwelijk in hoofde van minstens één van de kandidaat-echtgenoten niet zozeer gericht is op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap dan wel enkel het verwerven van een verblijfsrechtelijk voordeel beoogt. Hij verwijst hierbij naar de volgende elementen:

- Betrokkenen vormen sinds eind 2015 een koppel en hebben na hun huwelijk nog slechts drie maanden samen geleefd
- De heer T. R. T. vertrok in juni 2016 uit Soedan. Betrokkene blijken elkaar dus al bijna zeven jaar niet meer te hebben gezien.
- Betrokkenen leggen geen foto's voor ten bewijze van hun huwelijk. Blijkens de verklaringen van de heer T. R. T. zouden allé foto's verloren zijn gegaan in een brand. Betrokkene verklaart tevens foto's gehad te hebben op zijn GSM-toestel doch deze zou zijn afgenomen door mensensmokkelaars in Libië.

In het licht van deze elementen verleende de procureur des Konings een negatief advies wat betreft het verlenen van rechtsgevolgen aan dit huwelijk, en bijgevolg ook wat betreft de afgifte van het visum gezinshereniging.

Overwegende dat op basis van al het bovenstaande de administratie van mening is dat art. 11, §1, 4° vreemdelingenwet van toepassing is.

Hierin wordt bepaald dat: "§1. De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die verklaart dat hij zich in een van de in artikel 10 bepaalde gevallen bevindt, in een van de volgende gevallen niet het recht heeft het Rijk binnen te komen of in het Rijk te verblijven: [...] 4° het staat vast dat het huwelijk, het partnerschap of de adoptie uitsluitend afgesloten werden opdat de betrokken vreemdeling het Rijk zou kunnen binnenkomen of er verblijven."

*Derhalve is de administratie van mening dat het huwelijk tussen betrokkenen er enkel op gericht is een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, waardoor bijgevolg het recht op gezinshereniging niet wordt geopend.*

*Gelet op het bovenstaande wordt de visumaanvraag verworpen."*

## 2. Onderzoek van het beroep

### 2.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat zij uiteenzet als volgt:

#### *"II.1. Enig middel*

*Schending artikel 12bis, §§5 en 6 Vreemdelingenwet*

*Schending artikel 11, §1 4 Vreemdelingenwet*

*Schending artikel 8 EVRM*

*Schending van het beginsel van de materiële motiveringsverplichting*

*II.1.1. De referentiepersoon is vluchteling sinds 2 december 2021, de aanvraag moet dus onderzocht worden op basis van artikel 10 VW.*

*Zulks wordt ook erkend door de thans bestreden beslissing.*

*In casu moet er dan ook toepassing gemaakt worden van de bepalingen in de Gezinsherenigingsrichtlijn en de omzetting in nationaal recht die het mogelijk maken een onderzoek te voeren indien er gegronde vermoedens zijn dat het huwelijk dat het recht op gezinshereniging opent een schijnhuwelijk is, en de bepalingen die toelaten de gezinshereniging te weigeren in het geval er vaststaat dat het huwelijk in kwestie effectief een schijnhuwelijk is. Verwerende partij moet zich op de correcte wettelijke bepaling baseren om de gezinshereniging met de referentiepersoon te weigeren.*

*II.1.2. Volgende wettelijke bepalingen zijn in casu dus van toepassing:*

*- Art. 10. § 1 VW.: "Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven : (...) 4° (...) - de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer; naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam.  
(...)"*

*- Artikel 11, §1, eerste lid VW.: "De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die verklaart dat hij zich in een van de in artikel 10 bepaalde gevallen bevindt, in een van de volgende gevallen niet het recht heeft het Rijk binnen te komen of in het Rijk te verblijven : (...) 2° de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, onderhouden niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven; (...) 4° het staat vast dat het huwelijk, het partnerschap of de adoptie uitsluitend afgesloten werden opdat de betrokken vreemdeling het Rijk zou kunnen binnenkomen of er verblijven."*

*- Art. 11, §1, tweede lid VW.: "In het geval van de familieleden van een erkende vluchteling of van een vreemdeling die de subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, mag de beslissing niet uitsluitend worden gebaseerd op het ontbreken van de officiële documenten die de bloed- of aanverwantschapsbanden aantonen, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie. In voorkomend geval vermeldt de beslissing de bepaling van artikel 3 die werd toegepast."*

*- Art. 12bis VW.: "§ 1. De vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, moet zijn aanvraag indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland. (...) § 5.*

Wanneer het familielid of de familieleden van een als vluchteling erkende vreemdeling of van een vreemdeling die subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, geen officiële documenten kunnen overleggen die aantonen dat zij voldoen aan de in artikel 10 bedoelde voorwaarden met betrekking tot de bloed- of aanverwantschapsband, wordt rekening gehouden met andere geldige bewijzen die met betrekking tot die band in dit verband worden overgelegd. Bij gebrek hieraan, kunnen de in § 6 voorziene bepalingen worden toegepast. § 6. Indien wordt vastgesteld dat de vreemdeling de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsbanden niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden overgelegd. Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, of tot elk onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval voorstellen om een aanvullende analyse te laten uitvoeren. "

- Een omzendbrief van 17 juni 2009 verduidelijkt dat er voor het bewijs van de familieband een cascadesysteem geldt: "1. Een cascadesysteem De vreemdeling die een verzoek tot gezinshereniging indient op basis van artikel 10, 10bis, 40bis of 40ter van de wet van 15 december 1980 moet het bewijs van zijn bloed- of aanverwantschapsband of partnerschap met de vreemdeling bij wie hij zich voegt of die hij begeleidt, voorleggen.

Het regime van het bewijs van de familieband wordt voorzien in artikel 12bis van de wet voor wat de gezinshereniging met een vreemdeling betreft (art. 10 en art. 10bis) en in artikel 44 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 tot uitvoering van de wet voor wat de gezinshereniging met een Europese burger of een Belg betreft. Het wordt in de vorm van een cascadesysteem georganiseerd.

De familieband wordt dus door middel van de volgende bewijsmiddelen vastgesteld:

1. officiële documenten die deze band aantonen, opgesteld overeenkomstig de regels van het internationaal privaatrecht, zowel wat de inhoudelijke en vormelijke voorwaarden als wat de legalisatie betreft; Het gaat om de belangrijkste regel, waarvan de twee andere bewijsmiddelen afwijken. Over het algemeen gaat het om een letterlijk afschrift van het origineel van de akte die overeenkomstig artikel 30 van het Wetboek van internationaal privaatrecht gelegaliseerd werd.
2. "andere geldige bewijzen"; Deze bewijzen gelden slechts indien het voor de vreemdeling onmogelijk is om officiële documenten voor te leggen en zijn onderworpen aan de discretionaire beoordeling van de Dienst Vreemdelingenzaken
3. een onderhoud of een aanvullende analyse. Het onderhoud is eerder gericht op het vaststellen van het bestaan van een huwelijksband (of een partnerschap), terwijl de aanvullende analyse, in dit geval de DNA-test, gericht is op het bewijzen van het bestaan van de afstammingsband. "

- Artikel 12bis, §5 en §6 Vw.: "§ 5. Wanneer het familielid of de familieleden van een als vluchteling erkende vreemdeling of van een vreemdeling die subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, geen officiële documenten kunnen overleggen die aantonen dat zij voldoen aan de in artikel 10 bedoelde voorwaarden met betrekking tot de bloed- of aanverwantschapsband, wordt rekening gehouden met andere geldige bewijzen die [4 met betrekking tot die band]4 in dit verband worden overgelegd. Bij gebrek hieraan, kunnen de in § 6 voorziene bepalingen worden toegepast. § 6. Indien wordt vastgesteld dat de vreemdeling de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsbanden niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden overgelegd. Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, of tot elk onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval voorstellen om een aanvullende analyse te laten uitvoeren."

- Overweging 8 van de Gezinsherenigingsrichtlijn: "de situatie van vluchtelingen vraagt bijzondere aandacht vanwege de redenen die hen ertoe hebben gedwongen hun land te ontvluchten en die hen beletten aldaar een gezinsleven te leiden. Om die reden moeten er voor hen gunstigere voorwaarden worden geschapen voor de uitoefening van hun recht op gezinshereniging. "

- Artikel 5.2 van de Gezinsherenigingsrichtlijn: "Het verzoek gaat vergezeld van documenten waaruit de gezinsband blijkt en documenten waaruit blijkt dat voldaan is aan de voorwaarden bepaald in de artikelen 4 en 6 en, indien van toepassing, de artikelen 7 en 8, alsook van gewaarmerkte afschriften van de reisdocumenten van de gezinsleden."

- Artikel 11.2 van de Gezinsherenigingsrichtlijn stelt: " Wanneer een vluchteling geen officiële bewijsstukken kan overleggen waaruit de gezinsband blijkt, nemen de lidstaten ook andere bewijsmiddelen inzake het bestaan van een dergelijke gezinsband in aanmerking, die overeenkomstig het nationale recht worden beoordeeld. Een beslissing tot afwijzing van het verzoek mag niet louter gebaseerd zijn op het ontbreken van bewijsstukken. "

- De Commissie verwijst in verband met de documenten die kunnen gevraagd worden naar de bijzondere situatie van vluchtelingen die gedwongen waren hun land te ontvluchten, en het feit dat dit betekent dat het voor hen vaak onmogelijk of gevaarlijk is om officiële documenten in te dienen of contact op te nemen met de diplomatieke of consulaire instanties van hun land van herkomst: "Krachtens artikel 11 is artikel 5 van toepassing op de indiening en behandeling van het verzoek, onverminderd de afwijking met betrekking tot officiële bewijsstukken in artikel 11, lid 2.

Krachtens artikel 5, lid 2, mogen lidstaten derhalve verzoeken om documenten waaruit de gezinsband blijkt, en desgewenst gesprekken houden en ander onderzoek verrichten, indien dat noodzakelijk wordt geacht. De bijzondere situatie van vluchtelingen die gedwongen waren hun land te ontvluchten betekent dat het voor hen vaak onmogelijk of gevaarlijk is om officiële documenten in te dienen of contact op te nemen met de diplomatieke of consulaire instanties van hun land van herkomst." (Mededeling van de Commissie aan de Raad en het Europees Parlement betreffende richtsnoeren voor de toepassing van Richtlijn 2003/86/EG inzake het recht op gezinshereniging, COM(2014) 210 Final, 3 april 2014, pg 22).

De lidstaten hebben geen beoordelingsmarge om bij het ontbreken van officiële documenten andere bewijsmiddelen in ontvangst te nemen: "In artikel 11, lid 2, wordt expliciet, zonder dat er sprake is van een beoordelingsmarge, bepaald dat een beslissing tot afwijzing van het verzoek niet louter gebaseerd kan zijn op het ontbreken van bewijsstukken en dat de lidstaten in dergelijke gevallen "ook andere bewijsmiddelen inzake het bestaan van een (...) gezinsband" in aanmerking moeten nemen. Aangezien dergelijke "andere bewijsmiddelen" moeten worden beoordeeld overeenkomstig het nationaal recht, hebben de lidstaten een zekere beoordelingsmarge.

Wel moeten zij duidelijke regels vaststellen voor de vereisten inzake deze bewijsmiddelen. Voorbeelden van "andere bewijsmiddelen" voor het aantonen familiebanden zijn schriftelijke/mondelinge verklaringen van de indieners, gesprekken met de gezinsleden of onderzoek naar de situatie in het buitenland. Deze verklaringen kunnen dan bijvoorbeeld worden bevestigd door ondersteunend bewijsmateriaal als documenten, audiovisueel materiaal, documenten of fysieke bewijsstukken (zoals diploma's en afschriften van banktransacties) of kennis van specifieke feiten.

Voor de individuele beoordeling bedoeld in artikel 17 moeten de lidstaten bij het beoordelen van de bewijsstukken die door de indiener zijn overgelegd, alle relevante factoren in aanmerking nemen, met inbegrip van leeftijd, geslacht, opleiding, achtergrond en sociale status alsook specifieke culturele aspecten. De Commissie meent dat indien er gerede twijfels bestaan nadat andere soorten bewijs zijn onderzocht; of er duidelijke aanwijzingen zijn dat er sprake is van fraude, als laatste middel DNA-tests kunnen worden gebruikt. De Commissie is van mening dat de lidstaten in voorkomend geval de UNHCR-beginselen inzake DNA-tests in acht moeten nemen". (Mededeling van de Commissie aan de Raad en het Europees Parlement betreffende richtsnoeren voor de toepassing van Richtlijn 2003/86/EG inzake het recht op gezinshereniging, , COM(2014) 210 Final, 3 april 2014, pg 23).

De Europese Commissie spoort de lidstaten aan om zich bij het gebruik van hun beoordelingsmarge in het kader van gezinshereniging zoveel mogelijk te laten leiden door humanitaire motieven en een bijzonder zorgvuldig onderzoek te verrichten. (Europese Commissie, Mededeling van de Commissie aan de Raad en het Europees Parlement betreffende richtsnoeren voor de toepassing van Richtlijn 2003/86/EG inzake het recht op gezinshereniging, COM(2014) 210 Final, 3 april 2014, p.22).

Het UNHCR stelt in haar antwoord op het Groenboek van de Europese Commissie inzake het recht op gezinshereniging van derdelanders: "Following separation caused by forced displacement such as from persecution and war, family reunification is often the only way to ensure respect for a refugee's right to family unity. (...) It is with this in mind that UNHCR advocates for family reunification mechanisms which are swift and efficient in order to bring families together as early as possible." (UN High Commissioner

for Refugees (UNHCR), Refugee Family Reunification. UNHCR's Response to the European Commission Green Paper on the Right to Family Reunification of Third Country Nationals Living in the European Union (Directive 2003/86/EC), februari 2012, beschikbaar op <http://www.refworld.org/docid/4f55elcf2.html>

- Art 16.2 van de Gezinsherenigingsrichtlijn stelt: "2. De lidstaten kunnen tevens het verzoek tot toegang en verblijf met het oog op gezinshereniging afwijzen of de verblijfstitel van gezinsleden intrekken of weigeren te verlengen indien is vastgesteld dat: a) er valse of misleidende informatie is verstrekt, valse of vervalste documenten zijn gebruikt, of anderszins fraude is gepleegd of onwettige middelen zijn gebruikt; b) het huwelijk, het partnerschap of de adoptie uitsluitend tot stand is gebracht om voor de betrokken persoon toegang tot of verblijf in een lidstaat te verkrijgen. "

- Artikel 16.4 van de Gezinsherenigingsrichtlijn stelt: "4. De lidstaten kunnen specifieke controles verrichten wanneer er gegronde vermoedens bestaan dat er sprake is van fraude of een schijnhuwelijk, - partnerschap of -adoptie, zoals bedoeld in lid 2. Er kunnen ook gerichte controles uitgevoerd worden bij de verlenging van de verblijfstitel van gezinsleden." De Commissie geeft aan dat lidstaten enkel specifieke controles mogen verrichten wanneer er gegronde vermoedens bestaan van een schijnhuwelijk. Algemene controles zijn uit den boze: "Overeenkomstig artikel 16, lid 4, kunnen de lidstaten specifieke controles verrichten wanneer er gegronde vermoedens bestaan dat er sprake is van fraude of een schijnhuwelijk, - partnerschap of adoptie. Algemene controles van specifieke categorieën huwelijken, partnerschappen of adoptiezaken zijn echter niet toegestaan." (Europese Commissie, Mededeling van de Commissie aan de Raad en het Europees Parlement betreffende richtsnoeren voor de toepassing van Richtlijn 2003/86/EG inzake het recht op gezinshereniging, COM(2014) 210 Final, 3 april 2014, pg. 27).

De Commissie verwijst verder naar afdeling 4.2 van de richtsnoeren inzake de richtlijn vrij verkeer van 2009 als uitgangspunt voor de definities (Europese Commissie, Mededeling van de Commissie aan de Raad en het Europees Parlement betreffende richtsnoeren voor de toepassing van Richtlijn 2003/86/EG inzake het recht op gezinshereniging, COM(2014) 210 Final, 3 april 2014, pg 27). Uit die Mededeling blijkt dat een huwelijk slechts een schijnhuwelijk kan zijn indien het enige doel van het huwelijk een verblijfsvoordeel was en dat de kwaliteit van de relatie er verder niets toe doet.

- In overweging 28 van de richtlijn worden schijnhuwelijken omschreven als huwelijken die zijn aangegaan met als enig doel het in de richtlijn neergelegde recht van vrij verkeer en verblijf te kunnen genieten, waarop anders geen aanspraak zou kunnen worden gemaakt. Een huwelijk kan niet als een schijnhuwelijk worden beschouwd louter omdat het een immigratievoordeel of enig ander voordeel oplevert. De kwaliteit van de relatie is irrelevant voor de toepassing van artikel 35." (Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad van 2 juli 2009 inzake richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van Richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, COM(2009) 313 definitief, blz. 15-17) Verder verwijst de Commissie naar de handleiding schijnhuwelijken die betrekking heeft op schijnhuwelijken tussen EU-burgers en onderdanen van derde landen in het licht van het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, om ook voor gezinshereniging met derdelanders als richtsnoer te fungeren, in het bijzonder op het gebied van onderzoeksinstrumenten en - technieken en grensoverschrijdende samenwerking (zie Handboek van de Europese Commissie om schijnhuwelijken beter te bestrijden, van 26 september 2014. [https://www.agii.be/sites/default/files/bestanden/handboek\\_commissie\\_strijd\\_schijnhuwelijken\\_20140926.pdf](https://www.agii.be/sites/default/files/bestanden/handboek_commissie_strijd_schijnhuwelijken_20140926.pdf)).

Daaruit blijkt dat om van een schijnhuwelijk te spreken er op zijn minst sprake moet zijn van artificieel gedrag, de wil te bedriegen voordat, en op het moment dat, beide partijen in het huwelijk treden. Als een huwelijk oprecht begint maar later de wil tot een duurzame relatie verdwijnt is het geen schijnhuwelijk. Het enige doel van het huwelijk moet zijn om een verblijfsvoordeel te krijgen. Het loutere feit dat een huwelijk een verblijfsvoordeel oplevert maakt het geen schijnhuwelijk: "Artificial conduct Firstly, the conduct, through which ELI law is abused, must be artificial in the sense that it is a feigned imitation, tacking naturalness, sincerity or spontaneity. When it comes to marriages of convenience, the abusive conduct is linked to the absence of intention of the married couple to create a family as a married couple and to lead a genuine marital life. The abusive character of marriages of convenience is represented by mala fide of the spouses prior to and at the moment they enter into the marriage. Marriages which started off as genuine marriages but later descended into something that is merely of form should not be

considered as marriages of convenience even where a marriage that would otherwise have been terminated by divorce is maintained for the sole purpose of continuing to confer on the non-EU spouse a right of residence under EU law on free movement of EU citizens. Sole purpose The abusive conduct must be made with the purpose of obtaining the right of free movement and residence under EU law. /As the notion of "sole purpose" is an autonomous concept of EU law, it must be interpreted according to EU law, taking into account primarily the purpose of this concept in the wider context of the fundamental freedom to move and the fight against abuse. Therefore, the notion of "sole purpose" should not be interpreted literally (as being the unique or exclusive purpose) but rather as meaning that the objective to obtain the right of entry and residence must be the predominant purpose of the abusive conduct. A conduct aimed at abusively acquiring more than one unfair advantage (such as, in addition to the right of residence, a tax advantage) may also be considered as abusive. On the other hand, a marriage cannot be considered as a marriage of convenience simply because it brings an immigration advantage, or indeed any other advantage (for example the right to a particular surname, location-related allowances, tax advantages or entitlement to social housing for married couples)." (Handboek van de Europese Commissie om schijnhuwelijken beter te bestrijden, van 26 september 2014, [https://www.aqii.be/sites/default/files/bestanden/handboek\\_commissie\\_strijd\\_schijnhuwelijken\\_20140926.pdf](https://www.aqii.be/sites/default/files/bestanden/handboek_commissie_strijd_schijnhuwelijken_20140926.pdf) )

- Artikel 17 van de Gezinsherenigingsrichtlijn voorziet in een individualiseringsplicht: "In geval van afwijzing van een verzoek, intrekking of niet-verlenging van een verblijfstitel, alsmede in geval van een verwijderingsmaatregel tegen de gezinshereniger of leden van diens gezin houden de lidstaten terdege rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in de lidstaat, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst."

In het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie C-635/17 van 13 maart 2019, wordt het volgende gesteld:

"Wat de verplichtingen van de gezinshereniger en van zijn bij het verzoek om gezinshereniging betrokken gezinslid betreft, zij eraan herinnerd dat een dergelijk verzoek volgens artikel 5, lid 2, eerste alinea, van richtlijn 2003/86 met name vergezeld moet gaan van "documenten waaruit de gezinsband blijkt". Artikel 11, lid 2, van deze richtlijn preciseert dat het om „officiële bewijsstukken" moet gaan en dat bij gebreke daarvan de lidstaat „andere bewijsmiddelen inzake het bestaan van een dergelijke gezinsband in aanmerking neemt". Artikel 5, lid 2, tweede alinea, van de richtlijn preciseert dat „teneinde bewijs voor het bestaan van een gezinsband te verkrijgen, de lidstaten desgewenst gesprekken [kunnen] houden met de gezinshereniger en diens gezinsleden en ander onderzoek verrichten dat nodig wordt geacht". [...]

Wat het onderzoek betreft dat de bevoegde nationale autoriteiten instellen naar de bewijskracht of de plausibiliteit van de bewijselementen en de verklaringen of uitleg die de gezinshereniger of het bij het verzoek om gezinshereniging betrokken gezinslid heeft verstrekt, verlangt de vereiste individuele beoordeling dat die autoriteiten rekening houden met alle relevante elementen, daaronder begrepen de leeftijd, het geslacht, de opleiding, de herkomst en de sociale positie van de gezinshereniger of van het betrokken gezinslid alsmede met de specifieke culturele aspecten, zoals eveneens gepreciseerd in punt 6.1.2. van de richtsnoeren".

Zoals de advocaat-generaal in de punten 65, 66, 77, 79 en 81 van zijn conclusie heeft opgemerkt, volgt hieruit dat deze elementen, verklaringen en uitleg ten eerste objectief moeten worden beoordeeld aan de hand van zowel algemene als specifieke relevante, objectieve, betrouwbare, precieze en bijgewerkte informatie over de situatie in het land van herkomst, daaronder begrepen met name de wettelijke bepalingen en de wijze waarop deze worden toegepast, het functioneren van de administratieve diensten en eventueel het bestaan van tekortkomingen in bepaalde plaatsen of voor bepaalde groepen personen. Ten tweede moeten de nationale autoriteiten ook rekening houden met de persoon van de gezinshereniger of van zijn bij het verzoek om gezinshereniging betrokken gezinslid, met de concrete situatie waarin zij zich bevinden en de bijzondere problemen waarmee zij worden geconfronteerd, zodat de eisen die kunnen worden gesteld aan de bewijskracht of de plausibiliteit van de elementen die de gezinshereniger of het gezinslid verstrekt, met name om aan te tonen dat het niet mogelijk is om officiële bewijsstukken van de gezinsband over te leggen, evenredig moeten zijn en moeten afhangen van de aard en het niveau van de problemen waaraan zij blootstaan.

- Volgens overweging 8 van richtlijn 2003/86 vraagt de situatie van vluchtelingen en personen die een subsidiaire bescherming genieten, immers bijzondere aandacht wegens de redenen die hen ertoe

hebben gedwongen hun land te ontvluchten en die hun beletten aldaar een normaal gezinsleven te leiden.

Zo wordt in punt 6.1.2 van de richtsnoeren eveneens gepreciseerd dat de bijzondere situatie van vluchtelingen betekent dat het voor hen vaak onmogelijk of gevaarlijk is om officiële documenten in te dienen of contact op te nemen met de diplomatieke of consulaire instanties van hun land van herkomst. Bovendien volgt uit de voorgaande overwegingen dat die nationale autoriteiten, indien de gezinshereniger de op hem rustende samenwerkingsplicht overduidelijk niet nakomt of indien op basis van objectieve elementen waarover de bevoegde nationale autoriteiten beschikken, duidelijk blijkt dat het om een frauduleus verzoek om gezinshereniging gaat, zijn verzoek mogen afwijzen. Is echter geen sprake van dergelijke omstandigheden, dan moet het ontbreken van officiële bewijsstukken waaruit de gezinsband blijkt en het eventuele gebrek aan plausibiliteit van de daarover gegeven uitleg, eenvoudigweg worden aangemerkt als elementen waarmee rekening moet worden gehouden bij de individuele beoordeling van alle relevante elementen van het geval en zijn de bevoegde nationale autoriteiten niet vrijgesteld van de in artikel 11, lid 2, van richtlijn 2003/86 opgenomen verplichting om rekening te houden met andere bewijzen". Uit de bestreden beslissing lijkt dat verwerende partij op geen enkel ogenblik onderzoek heeft gevoerd naar de reden van het huwelijk van verzoekende partij en de referentiepersoon, de geldigheid van hun religieus huwelijk en de redenen waarom verzoekende partij en de referentiepersoon een beperkt contact hadden met elkaar, namelijk ten gevolge van hun beperkt contact en het feit dat verzoekende partij en de referentiepersoon 5 jaar rondgezworven heeft (waarvan zelfs twee jaar in de gevangenis zat in Rwanda).

II.1.3. Verwerende partij had dan ook toepassing moeten maken van artikel 16 van de Gezinsherenigingsrichtlijn en artikel 11 van de Vreemdelingenwet. Het is aan de hand van die artikelen dat er kan vastgesteld worden of er sprake is van een schijnhuwelijk dat toelaat om het recht op gezinshereniging met een derdelander met verblijfsrecht in de Unie te weigeren. Verwerende partij moet dus (1) motiveren welke "gegronde vermoedens" er voorhanden waren die een 'gerichte' controle mogelijk maakte en (2) op welke wijze er is komen vast te staan dat het huwelijk op 5 maart 2016 uitsluitend werd afgesloten opdat verzoekende partij toegang tot het grondgebied zou krijgen.

Verwerende partij motiveert niet waarom er besloten werd om een interview van verzoekende partij af te nemen op de Belgische ambassade te Kampala en er kan dan ook niet onderzocht worden of het om 'gegronde vermoedens' in de zin van artikel 16 van de richtlijn ging of niet.

In haar beslissing tot uitstel dd. 23/11/2022 stelt zij louter:

(...)

Er wordt niet gemotiveerd waarom. Het blijkt ook niet uit het administratief dossier dat deze beslissing effectief betekend en uitgelegd werd aan de verzoekende partij (zie II.1.4.).

In de bestreden beslissing komt er nu een a posteriori-uitleg naar voren:

(...)

Deze zijn dus gebaseerd op 'vermoedens' in de richting van een 'frauduleus netwerk' en een gehoor met de verzoekende partij (dus reeds een mini-onderzoek) op de ambassade. Na het interview op de ambassade heeft verwerende partij besloten om het parket om advies te vragen. Het is zeer de vraag of het inwinnen van advies bij het parket, op basis van de zeer beperkte informatie die verwerende partij aan het parket bezorgd heeft, kan doorgaan voor een 'gerichte controle' in de zin van artikel 16 van de richtlijn. Verzoekende partij meent alleszins van niet.

II.1.4. Ondergeschikt gaat de verzoekende partij hierna op de motieven van de bestreden beslissing in om aan te tonen dat deze niet getuigen van zorgvuldige feitenangaring.

De bestreden beslissing stelt:

(...)

Het hele advies en de daaropvolgende beslissing is dus gebaseerd op het korte Engelstalige interview met de verzoekende partij en de beslissing tot uitstel van DVZ die vermoedelijk nooit betekend werd of specifiek uitgelegd aan de verzoekende partij.

Over het gehoor met de referentiepersoon wordt met geen woord gerept door de verzoekende partij. Ook de foto's die werden overgemaakt en de bewijzen van contact lijken niet relevant voor de verwerende partij. Zij hamert enkel op de foto's van het huwelijk die de verzoekende partij. De referentiepersoon, die een degelijker gehoor kreeg, verklaarde hieromtrent nochtans het volgende (blijkbaar niet relevant voor de verwerende partij):

(...)

De verwerende partij maakt niet duidelijk waarom ze dit niet aannemelijk vindt.

De argumenten zijn trouwens zeer summier. Het feit dat zij elkaar al 7 jaar niet meer gezien hebben en slechts drie maanden na het huwelijk samengeleefd hebben, heeft trouwens voornamelijk betrekking op de situatie na het huwelijk, waarover de Europese Commissie stelt: "The abusive character of marriages of convenience is represented by mala fide of the spouses prior to and at the moment they enter into the marriage. Marriages which started off as genuine marriages but later descended into something that is merely of form should not be considered as marriages of convenience even where a marriage that would otherwise have been terminated by divorce is maintained for the sole purpose of continuing to confer on the non-EU spouse a right of residence under EU law on free movement of EU citizens."

Als men bovendien rekening houdt met de lange vluchtweg die de referentiepersoon aflegde, dan is dit wel degelijk begrijpelijk, hij werd immers via een resettlement programma vanuit Rwanda naar België gebracht, zie gehoor referentiepersoon in administratief dossier:

(...)

Kortom: had de verwerende partij de Gezinsherenigingsrichtlijn correct toegepast, dan was zij hoogstwaarschijnlijk met wat meer inleving te werk gegaan en tot een andersluidende beslissing gekomen. In elk geval kan dit niet worden uitgesloten, iets wat de Raad met haar marginale toetsingsbevoegdheid enkel zonder meer kan vaststellen en de verwerende partij vragen om haar werk opnieuw te doen op basis van de correcte wettelijke bepalingen.

Het enige motief dat dus gestand blijft is het feit dat de verzoekende partij de precieze vluchtreden van haar partner niet lijkt te kennen (in de mate dat haar gehoor betrouwbaar is).

Dit moet dan getoetst worden aan artikel 11, §1, 4° Vreemdelingenwet:

Art. 11.[1 § 1. De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die verklaart dat hij zich in een van de in artikel 10 bepaalde gevallen bevindt, in een van de volgende gevallen niet het recht heeft het Rijk binnen te komen of in het Rijk te verblijven :

1° de vreemdeling voldoet niet of niet meer aan de voorwaarden van artikel 10;

2° de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, onderhouden niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven;

3° met uitzondering van afwijkingen, die worden bepaald bij een internationaal verdrag, bevindt de vreemdeling zich in een van de gevallen bepaald in artikel 3, 5° tot 8°, of hij lijdt aan één van de ziekten die een gevaar voor de volksgezondheid kunnen opleveren en die worden opgesomd in de bijlage bij deze wet; 19

4° [2 ...]2 het staat vast dat het huwelijk, het partnerschap of de adoptie uitsluitend afgesloten werden opdat de betrokken vreemdeling het Rijk zou kunnen binnenkomen of er verblijven. In het geval van de familieleden van een erkende vluchteling of van een vreemdeling die de subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, mag de beslissing niet uitsluitend worden gebaseerd op het ontbreken van de officiële documenten die de bloed- of aanverwantschapsbanden aantonen, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie.

Het valt niet in te zien hoe de verwerende partij op basis van bovenstaande futiele argumentatie meent dat het "vaststaat" dat het huwelijk uitsluitend werd afgesloten opdat de verzoekende partij in België zou kunnen verblijven (land waar zij trouwens pas in 2021 via een relocatieprogramma toekwam en waar dus in 2016 nog geen sprake van was).

*Bovendien is de argumentatie ook enigszins tegenstrijdig: enerzijds wordt gesteld dat ze na het huwelijk niet lang genoeg hebben samengeleefd, anderzijds wordt (cf. huwelijksfoto's) gesuggereerd dat er geen huwelijk zou zijn.*

*II.1.6. Ook verplicht artikel 8 EVRM rekening te houden met het familieleven van de vluchteling in kwestie:*

*“Artikel 8 – Recht op eerbiediging van privé familie- en gezinsleven*

*1. Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*

*2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

*Verwerende partij heeft in casu een positieve verplichting om verzoekende partij en haar echtgenote, dan wel partner, een gezins- en familieleven te laten onderhouden en uitbouwen. Dit gebeurt door een afweging van de verschillende belangen in kwestie.*

*In casu werd het bestaan van dit familieleven geenszins op ernstige wijze onderzocht.*

*Het is immers niet omdat er in het dossier geen gelegaliseerde documenten konden worden voorgelegd of omdat de verwerende partij meent dat de relatie niet duurzaam genoeg zou zijn dat er in casu geen sprake is van een beschermingswaardige familieband.*

*Aldus blijkt er evenmin nergens uit het dossier blijkt dat de verwerende partij een correcte belangenafweging heeft gemaakt met betrekking tot de mogelijkheid die verzoekende partij en haar echtgenote/partner redelijkerwijze hebben om elders een familieleven voort te zetten (ze trekt immers de huwelijksband zelf in twijfel en stopt daar met elke verdere analyse).*

*Integendeel, de verwerende partij lijkt zich louter verdiept te hebben in het zoeken naar bijkomende tekortkomingen – op basis van irrelevante futiliteiten wordt de huwelijksband hier in twijfel getrokken.*

*De bestreden beslissing is aldus tevens manifest in strijd met artikel 8 EVRM en met de materiële motiveringsplicht.”*

*2.2.1. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.*

*De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt beoordeeld in het licht van de toepasselijke wetbepaling, zijnde artikel 10, § 1, eerste lid, 4°, van de vreemdelingenwet, waarvan de schending eveneens wordt aangevoerd.*

*Artikel 10, § 1, eerste lid, 4°, van de vreemdelingenwet luidt:*

*“§ 1 Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven:*

*(..)*

*4° de volgende familieleden van een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben. Deze voorwaarden met betrekking tot de aard van het verblijf en de duur van het verblijf zijn niet van toepassing indien het familieleden betreft van een vreemdeling die overeenkomstig artikel 49, § 1, tweede of derde lid, of artikel 49/2, §§ 2 of 3, als begunstigde van een internationale beschermingsstatus tot een verblijf in het Rijk is toegelaten :*

(..)

– de kinderen van de vreemdeling die vervoegd wordt, van diens echtgenoot of van de geregistreerde partner bedoeld in het eerste streepje, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en de kinderen ten laste zijn van hem of diens echtgenoot of deze geregistreerde partner en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven (..)."

Verzoekster maakt aanspraak op het recht op gezinshereniging overeenkomstig artikel 10, 4°, van de vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat het huwelijk tussen de betrokkenen er enkel op gericht is een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, waardoor bijgevolg het recht op gezinshereniging niet wordt geopend.

2.2.2. *In casu* is niet betwist dat verzoekster geen gelegaliseerd document heeft voorgelegd in de zin van artikel 30 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht (verder: WIPR). De partijen betwisten niet dat verzoekster een religieus huwelijkscertificaat heeft voorgelegd dat werd opgemaakt door de Eritrese Orthodoxe kerk, maar niet werd gelegaliseerd door de Belgische autoriteiten overeenkomstig artikel 30 van het WIPR. In deze verwijst verzoekster dan ook terecht naar artikel 12bis, §§ 5 en 6, van de vreemdelingenwet, dat de situatie regelt van een vreemdeling die niet beschikt over een officieel document "overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van Internationaal privaatrecht". Deze bepaling luidt:

*"§ 5 Wanneer het familielid of de familieleden van een als vluchteling erkende vreemdeling of van een vreemdeling die subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, geen officiële documenten kunnen overleggen die aantonen dat zij voldoen aan de in artikel 10 bedoelde voorwaarden met betrekking tot de bloed- of aanverwantschapsband, wordt rekening gehouden met andere geldige bewijzen die met betrekking tot die band worden overgelegd. Bij gebrek hieraan, kunnen de in § 6 voorziene bepalingen worden toegepast.*

*§ 6 Indien wordt vastgesteld dat de vreemdeling de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsbanden niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden overgelegd. Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, of tot elk onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval voorstellen om een aanvullende analyse te laten uitvoeren."*

Uit de lezing van artikel 12bis, §§ 5 en 6, van de vreemdelingenwet blijkt dat er is voorzien in een cascade-systeem voor wat betreft de bewijsregeling inzake gezinsbanden. In de omzendbrief van 17 juni 2009 houdende bepaalde verduidelijkingen en wijzigings- en opheffingsbepalingen inzake de gezinshereniging (BS 2 juli 2009), wordt gesteld:

*"De familieband wordt dus door middel van de volgende bewijsmiddelen vastgesteld :*

*1. officiële documenten die deze band aantonen, opgesteld overeenkomstig de regels van het internationaal privaatrecht, zowel wat de inhoudelijke en vormelijke voorwaarden als wat de legalisatie betreft. Het gaat om de belangrijkste regel, waarvan de twee andere bewijsmiddelen afwijken. Over het algemeen gaat het om een letterlijk afschrift van het origineel van de akte die overeenkomstig artikel 30 van het Wetboek van internationaal privaatrecht gelegaliseerd werd.*

*2. " andere geldige bewijzen ";*

*Deze bewijzen gelden slechts indien het voor de vreemdeling onmogelijk is om officiële documenten voor te leggen en zijn onderworpen aan de discretionaire beoordeling van de Dienst Vreemdelingenzaken.*

*3. een onderhoud of een aanvullende analyse Het onderhoud is eerder gericht op het vaststellen van het bestaan van een huwelijksband (of een partnerschap), terwijl de aanvullende analyse, in dit geval de DNA-test, gericht is op het bewijzen van het bestaan van de afstammingsband.*

*De Dienst Vreemdelingenzaken kan slechts in laatste instantie een beroep doen op dit bewijsmiddel, namelijk, indien de vreemdeling noch officiële documenten, noch andere geldige bewijzen die het mogelijk maken om de familieband vast te stellen, kan voorleggen."*

Voor wat betreft de interpretatie van het vermelde begrip "andere geldige bewijzen" ter staving van de bloed- of aanverwantschapsbanden, zoals vermeld in artikel 12bis, § 5 van de Vreemdelingenwet, bepaalt de voormelde Omzendbrief het volgende:

*"3. "Andere geldige bewijzen"*

*a. Beoordeling van de toelaatbaarheid van de "andere bewijzen"*

De vreemdeling die daadwerkelijk niet in staat is om de officiële documenten die het bestaan van de familieband aantonen te bekomen, kan "andere bewijzen" die "geldig" moeten zijn, voorleggen. Het onderzoek van de "andere bewijzen" wordt aan het oordeel van de Dienst Vreemdelingenzaken overgelaten. De Dienst Vreemdelingenzaken evalueert hun geldigheid in alle discretie en houdt daarbij rekening met alle elementen die het dossier van de betrokkene en de vreemdeling of de EU-burger of de Belg die hij vervoegt of begeleidt, vormen. Het feit dat de documenten die de vreemdeling heeft voorgelegd, voorkomen in de onderstaande lijsten, punt b., die trouwens niet volledig zijn, leidt niet de facto tot de toelaatbaarheid van hun geldigheid als bewijs van het bestaan van de vermeende familieband. Om als geldig te kunnen worden beschouwd, moeten de "andere bewijzen" van de familieband die door de vreemdeling ter staving van zijn aanvraag worden voorgelegd, een geheel van aanwijzingen vormen die voldoende ernstig en overeenstemmend zijn om het mogelijk te maken om het bestaan van de vermeende familieband te kunnen bewijzen. De documenten die door de vreemdeling als "andere geldige bewijzen" van de familieband worden voorgelegd zullen niet als dusdanig toegelaten worden indien uit de elementen die het dossier vormen blijkt dat de vreemdeling de bevoegde nationale overheden zou misleiden. In dit verband vormt het feit dat een andere nationale openbare overheid (gerechtelijke overheden, ambtenaar van de burgerlijke stand, enz.) of een andere Lidstaat van de Europese Unie geweigerd heeft het bestaan van de familieband te erkennen of deze betwist heeft, eveneens een ernstige aanwijzing gelet respectievelijk op de rechtszekerheid en het legitiem vertrouwen tussen de Lidstaten. Bij wijze van herinnering, de wet van 15 december 1980 laat de Dienst Vreemdelingenzaken toe om, al naargelang het geval, een verzoek tot gezinshereniging te verwerpen of een einde te stellen aan het verblijf indien valse of misleidende informatie, valse of vervalste documenten gebruikt werden of indien er fraude werd gepleegd of andere onwettige middelen die van doorslaggevend belang zijn geweest, gebruikt werden. De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken in verband met het feit of de "andere bewijzen" al dan niet toelaatbaar zijn, heeft trouwens enkel betrekking op de verblijfsaanvraag. Het feit dat de Dienst Vreemdelingenzaken oordeelt of de genoemde bewijzen het bestaan van een familieband al dan niet aantonen heeft enkel gevolgen voor de ontvankelijkheid/inoverwegingneming van het verzoek tot gezinshereniging van de vreemdeling.

*b. Lijst, bij wijze van voorbeeld, van "andere bewijzen"*

*1) "Andere bewijzen" van de afstammingsband [...]*

*2) "Andere bewijzen" van de huwelijksband of het partnerschap De "andere bewijzen" van de huwelijksband of het partnerschap zijn, met name :*

- Akte van traditioneel huwelijk, indien een akte van een burgerlijk huwelijk niet kan worden voorgelegd;
- Notariële akte, gehomologeerd door de bevoegde overheid;
- Religieuze akte;
- Nationale identiteitskaart die de huwelijksband of het partnerschap vermeldt;
- Uittreksel van huwelijksakte of partnerschapsakte;
- Vervangend vonnis;
- enz."

De Raad wijst erop dat artikel 12bis, §§ 5 en 6 van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11, lid 2 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna richtlijn 2003/86/EG) (zie in deze zin de Memorie van toelichting bij het wetsontwerp van 10 mei 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet, Parl.St. Kamer, 2005-2006, doc51K2478/001, 69). Deze bepaling luidt als volgt:

*"Wanneer een vluchteling geen officiële bewijsstukken kan overleggen waaruit de gezinsband blijkt, nemen de lidstaten ook andere bewijsmiddelen inzake het bestaan van een dergelijke gezinsband in aanmerking, die overeenkomstig het nationale recht worden beoordeeld. Een beslissing tot afwijzing van het verzoek mag niet louter gebaseerd zijn op het ontbreken van bewijsstukken."*

Het Hof van Justitie heeft zich over deze kwestie gebogen in zijn arrest C-635/17 van 13 maart 2019. Uit wat voorafgaat blijkt dat lidstaten, bij gebrek aan de vereiste officiële stukken die de gezinsband bewijzen, dienen over te gaan tot een concrete beoordeling van de individuele situatie en dat de lidstaten ertoe gehouden zijn om voor ieder individueel geval een algehele beoordeling van alle relevante factoren en omstandigheden te maken. Bij deze belangenafweging hebben lidstaten een beoordelingsmarge, rekening houdend met de doelstelling van de Richtlijn 2003/86/EG en het nuttig effect ervan.

De lidstaten kunnen in deze het verzoek afwijzen indien, op grond van objectieve elementen waarover zij beschikken, duidelijk blijkt dat er sprake is van een frauduleus verzoek om gezinshereniging.

*In casu* heeft de verwerende partij zich niet beperkt tot de vaststelling dat verzoekster geen gelegaliseerde huwelijksakte heeft voorgelegd en dus geen document overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van Internationaal privaatrecht, maar is zij overgegaan tot een onderhoud in het licht van artikel 12bis, § 6, van de vreemdelingenwet.

Daarbij werd zowel met verzoekster op de Belgische ambassade te Kampala een onderhoud gevoerd als -middels de tussenkomst van het parket- met de vreemdeling die vervoegd wordt in België. Verzoekster wordt niet bijgetreden waar zij aanvoert dat voorafgaandelijk moest worden gemotiveerd waarom met haar een interview moest worden gevoerd. Dit is voldoende duidelijk uit de bestreden beslissing, en volgt zoals hoger uiteengezet uit artikel 12bis, §§ 5 en 6, van de vreemdelingenwet vermits verzoekster de huwelijksband niet kan aantonen met officiële documenten.

Na de bespreking van de vaststellingen in het kader van dit onderzoek, besluit de bestreden beslissing met toepassing van artikel 11, § 1, 4°, van de vreemdelingenwet dat het huwelijk tussen betrokkenen er enkel op gericht is een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, zodat het recht op gezinshereniging niet wordt geopend.

Artikel 11, § 1, 4°, van de vreemdelingenwet bepaalt immers:

*"§1. De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die verklaart dat hij zich in een van de in artikel 10 bepaalde gevallen bevindt, in een van de volgende gevallen niet het recht heeft het Rijk binnen te komen of in het Rijk te verblijven:*

*[...]*

*4° het staat vast dat het huwelijk, het partnerschap of de adoptie uitsluitend afgesloten werden opdat de betrokken vreemdeling het Rijk zou kunnen binnenkomen of er verblijven."*

Aldus blijkt dat de verwerende partij zich in zijn beslissing niet heeft uitgesproken over de geldigheid van het huwelijk, maar enkel, met toepassing van artikel 11, § 1, 4°, van de vreemdelingenwet, heeft geweigerd om het gevraagde verblijf toe te staan. Het betreft aldus geen geschil omtrent de erkenning van een burgerlijk recht.

2.2.3. Samen met verzoekster moet echter worden vastgesteld dat de bestreden beslissing enkel verwijst naar het advies van het parket van de procureur des Konings d.d. 29 maart 2023. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt echter dat verzoekster zelf eveneens werd geïnterviewd op de Belgische ambassade te Kampala. Zij legde hierbij een hele reeks foto's neer met de bedoeling de huwelijksrelatie met de referentiepersoon aan te tonen en bewijzen van contact met de persoon in België, zoals chatberichten. Zij voert aan dat de referentiepersoon heeft verklaard dat hij de huwelijksfoto's was kwijtgeraakt, dat zijn telefoon werd afgenomen in Libië en dat deze uitleg plausibel is vermits hij een zeer lange vluchtweg heeft afgelegd en via een resettlement-programma via Rwanda naar België is gekomen. Verzoekster betoogt dat de lange duur van de omzwervingen (vijf jaar - waarvan twee jaar in gevangenschap in Rwanda) ertoe hebben geleid dat de contacten beperkt waren. De bestreden beslissing bevat geen verklaring waarom deze uitlegging buiten beschouwing wordt gelaten.

Verzoekster wordt aldus bijgetreden in de mate zij aanvoert dat enkel de negatieve elementen in de aanvraag werden weerhouden, zonder dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat rekening werd gehouden met de positieve elementen die werden aangebracht ter staving van de huwelijksband; zoals de vele foto's en de chatberichten. Er wordt evenmin rekening gehouden met de verklaringen die werden afgelegd, zoals de omzwervingen van de referentiepersoon en de moeilijkheden om België te bereiken.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt aldus dat enkel op summiere wijze de negatieve elementen van het dossier worden besproken, zonder dat duidelijk wordt gemaakt waarom de andere, positieve, elementen buiten beschouwing worden gelaten. Verzoekster wordt dan ook bijgetreden waar zij aanvoert dat uit de motieven van de bestreden beslissing niet blijkt dat de verwerende partij bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, en deze volledig en correct heeft beoordeeld. Zij maakt dan ook een schending aannemelijk van de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 11, § 1, 4°, van de vreemdelingenwet.

In de nota met opmerkingen worden de motieven van de bestreden beslissing herhaald, doch daarmee wordt geen verklaring gegeven waarom niet werd ingegaan op de bewijzen van de relatie en van

contacten tussen verzoekster en de persoon in België, evenals op de verklaringen waarom de contacten tussen hen beperkt waren.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

#### **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

##### **Enig artikel**

De beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 3 april 2023 tot weigering van de afgifte van een visum wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig augustus tweeduizend drieëntwintig door:

|                  |                                                 |
|------------------|-------------------------------------------------|
| C. VERHAERT,     | wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken, |
| A.-M. DE WEERDT, | griffier.                                       |

|              |                |
|--------------|----------------|
| De griffier, | De voorzitter, |
|--------------|----------------|

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT